

ОГНЕНИЯТ ПРЕСТОЛ

Рик Риърдън

Превод от английски ЕМИЛИЯ Л. МАСЛАРОВА

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

България

Всички права запазени. Нито книгата като цяло,
нито части от нея могат да бъдат възпроизведени
под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *Throne of Fire*
Text copyright © 2011 Rick Riordan
Permission for this edition was arranged through
the Nancy Galt Literary Agency.

Превод Емилия Л. Масларова
Редактор Вихра Василева
Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“
1000 София, ул. „Христо Белчев“ 21
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Алианс принт“ ЕООД, София, 2011
ISBN 978-954-27-0707-3

1. Забавления с внезапно избухнал пожар

АЗ СЪМ, КАРТЪР.

Вижте какво, нямаме време за дълги въведения. Трябва да ви разкажа набързо какво се случва, иначе всички ще умрем.

Ако не сте чули първия ни запис, хм... приятно ми е да се запознаем: египетските богове си се разхождат на воля из съвременния свят, шепа магьосници, известни като Дом на живота, се опитват да ги спрат, всички мразят мен и Сейди, а една голяма змия се кани да погълне Слънцето и да унищожи света.

/Ау! Това пък защо беше?/

Сейди ме удари. Твърди, че съм щял излишно да ви уплаша. И че трябвало да се успокоя, да се върна назад и да започна от самото начало.

Така да бъде. Но лично аз съм на мнение, че *не е зле* да се уплашите.

Целта на записа е да разберете какво всъщност става и как са се объркали нещата. Ще чуете мнозина да говорят небивалици за нас, но ние нямаме никаква вина за смъртта на онези хора. Колкото до змията, за нея също

нямаме вина. Е... почти. Всички магьосници по света са длъжни да се обединят. Това е единствената ни надежда.

И така, ето какво се случи. Чуйте и преценете сами. Всичко започна, след като подпалихме Бруклин.

Уж задачата беше лесна: да се промъкнем в Бруклинския музей, да вземем за малко една древноегипетска реликва и да си тръгнем, без да ни спипат.

Не, не е грабеж. Накрая щяхме да върнем реликвата. Но сигурно наистина си е изглеждало подозрително: четири деца в черни дрехи като на ниндзи върху покрива на музея. А, да, заедно с песоглавец, и той облечен като нинджа. То оставаше да не е *подозрително*.

Първото, което направихме, беше да пратим обучените от нас Джаз и Уолт да отворят страничния прозорец, докато Сейди, Хуфу и аз оглеждаме големия стъклен купол в средата на покрива, откъдето трябваше да се измъкнем.

Стратегията ни за измъкване не изглеждаше от най-добрите.

Отдавна се беше мръкнало и музеят би трябвало да е затворен. А ето че през купола струеше ярка светлина. В балната зала с размерите на самолетен хангар, само на дванайсет метра под нас, стотици мъже в смокинги и жени в официални рокли си говореха и танцуваха. Свирише оркестър, но от виещия вятър и тракащите ми зъби така и не чувах музиката. Бях премръзнал в ленените си дрехи.

Магьосниците трябвало да се обличат в лен, защото той не пречел на магиите – това вероятно е прекрасна традиция в египетската пустиня, където почти никога не е студено и не вали дъжд. Но не и в Бруклин през март.

Студът явно не смущаваше сестра ми Сейди. Тя се зае да отключва купола, като си тананикаше нещо заедно с парчето по айпода ѝ. Голям смях: кой, докато прониква в музей, си носи и любимите парчета?

Беше облечена като мен, с тази разлика, че на краката си носеше кубинки. А русата ѝ коса беше с червени кичури: точно като да се промъкваш – с тях със сигурност никой няма да те забележи! Със сините си очи и светла кожа Сейди изобщо не прилича на мен, но и двамата сме на мнение, че това е прекрасно. Винаги имам възможност да отрека, че откачалката до мен ми е сестра.

– Нали каза, че музеят щял да бъде празен? – започнах да недоволствам аз.

Сейди ме чу чак след като издърпах слушалките от ушите ѝ и повторих каквото бях казал.

– Е, *би трябвало* да е празен. – Тя ще отрече, но от три месеца живееше в Щатите и малко по малко губеше британския си акцент. – На сайта в интернет пишеше, че затварят в пет. Откъде да знам, че ще има сватба?

Сватба ли? Погледнах надолу и видях, че Сейди е права. Някои от жените бяха в прасковени рокли – като на шаферки. На една от масите имаше огромна многостажна бяла торта. Две групички от гостите бяха вдигнали младоженката и младоженеца заедно със столовете им и ги носеха през залата, а останалите кръжаха около тях, подскачаха и пляскаха с ръце. Както личеше, всеки момент щяхме да станем свидетели на челен удар с мебели.

Хуфу почука по стъклото. Въпреки черните дрехи той трудно се сливаше със здрача – златистата му козина привличаше окото, да не говорим пък за пъстрите му като дъга нос и задник.

– *Хрр!* – изсумтя той.

Понеже беше песоглавец, това можеше да означава всичко: от „*Вижте колко много ядене има долу*“ до „*Стъклото е мръсно*“ или „*Ей, онези там вършат дивотии със столове.*“

– Хуфу е прав – преведе Сейди. – Трудно ще се промъкнем през сватбарите. Дали да не се престорим, че сме от служителите на музея...

– Да бе, да – прекъснах я аз. – „Извинете. Но покрай вас ще минат четири хлапета, понесли тритонна статуя. Само ще се извисят и ще изхвърчат през купола. Нали нямате нищо против?“

Сейди извъртя очи. Извади вълшебната си пръчка – извито като дъга парче слонова кост с изсечени по него чудовища, и я насочи към долния край на купола. Блесна златен йероглиф, при което с щракване се отвори и последният катинар.

– Щом няма да излезем оттук, защо изобщо го отварям? – попита тя. – Защо не се изнесем откъдето ще влезем – през страничния прозорец?

– Казах ти вече. Статуята е огромна. Няма да мине през страничния прозорец. Пък и капаните...

– Тогава да опитаме отново утре вечер? – предложи сестра ми.

Аз поклатих глава.

– Утре ще приберат в сандъци цялата експозиция – започва пътуваща изложба.

Сейди вдигна вежди както само тя си знаеше – по много дразнещ начин.

– Ако ни бяха предупредили по-отрано, че се налага да откраднем статуята...

– Стига вече.

Виждах накъде се насочва разговорът и едва ли щеше

да ни помогне, ако двамата цяла нощ се карахме на покрива. Тя, разбира се, беше права. Не я бях предупредил навреме. Но какво пък... източниците ми не бяха от най-надеждните. Седмици наред молих за помощ и накрая какво получих? Единствен моят приятел с глава на сокол, бог Хор, ми каза насън: „А, да, между другото, реликвата, която искаше да получиш. И която може би е ключът за спасението на света... От трийсет години си стои мирно и кротко по-нататък по улицата, в Бруклинския музей, но утре потегля за Европа, затова не е зле да побързате! Разполагате с пет дни, през които да се досетите как да я използвате. Не го ли направите, всички сме обречени. Успех!“

Можех да му се разкрещая, че не ми е казал по-рано, но вече беше все едно. Боговете разговарят само когато са готови, пък и нямат точна представа за времето на обикновените простосмъртни. Знаех го, защото преди няколко месеца Хор се беше промъкнал в съзнанието ми. И досега не мога да се отърва от някои негови противобществени навици, например от време на време ми се приисква неудържимо да тръгна на лов за малки космати гризачи или да тласкам хората към сигурна смърт.

– Дай да се придържаме към плана – предложи Сейди. – Ще влезем през страничния прозорец, ще намерим статуята и ще минем с нея през балната зала. Ще измислим какво да правим със сватбарите, щом стигнем при тях. Може да отклоним по някакъв начин вниманието им.

Свъсих се.

– Ще отклоним вниманието им?

– Притесняваш се излишно, Картър – отвърна тя. – Всичко ще мине като по вода. Освен ако не ти е хрумна-

ло друго.

Лоша работа – не ми беше хрумнало нищо.

Мислите си, че с магия е по-лесно. Всъщност обикновено е по-сложно. Винаги има милион причини някоя магия да не действа при определени обстоятелства. Или да има друга магия, която я разваля – например магиите, с които беше защитен музеят.

Не знаехме със сигурност кой ги е направил. Не беше изключено някой от уредниците да е магьосник под прикритие, което си беше доста разпространено. Собственият ни баща използваше докторската си степен по египтология, за да получава достъп до реликви. Освен това в Бруклинския музей се пазеше най-голямата сбирка с посветени на магията египетски свитъци в света. Точно заради това чичо Еймъс беше решил щабквартирата му да бъде в Бруклин. Много магьосници имаха основания да бдят над съкровищата на музея и да залагат около тях капани.

При всички положения, на вратите и прозорците бяха направени доста гадни магии. Не можехме да отворим магически портал към експозицията, не можехме да използваме и *shabti* – вълшебните глинени статуетки, които ни помагат в библиотеката на чичо Еймъс, – за да ги пратим да ни донесат нужната реликва.

Налагаше се да влезем и да излезем по сложния начин: сгресехме ли, не се знаеше какво проклятие ще действваме и кой ще ни се нахвърли: застанали на стража чудовища, напасти, пожари, взривяващи се магарета (не се смейте, те не вещаят нищо добро).

Единственият изход без капани беше куполът над балната зала. Охраната в музея очевидно не се притесняваше от крадци, които ще издигнат експонатите във

въздуха и ще ги изнесат през отвор на дванайсет метра от пода. Или пък на купола все пак имаше капан, който обаче беше скрит добре и ние не го виждахме.

При всички положения, бяхме длъжни да опитаме. Разполагахме само с тази вечер, за да откраднем... извинете, *да вземем за малко* реликвата. После имахме още само пет дни, през които да разберем какво да правим с нея. Много обичам крайни срокове.

– Е, какво правим, продължаваме и импровизираме? – попита Сейди.

Погледнах сватбарите долу – дано не им проваляхме празника.

– Предполагам.

– Чудесно – рече сестра ми. – Ти, Хуфу, стой да пазиш тук. Отвори купола, щом ни видиш да се задаваме, чу ли?

– *Хрр!* – отвърна песоглавецът.

Настръхнах целият. Имах чувството, че грабежът няма да бъде от най-успешните.

– Да вървим – казах на Сейди. – И да видим как се справят Джаз и Уолт.

Спуснахме се на третия етаж, където се помещаваше египетската колекция.

Джаз и Уолт се бяха справили повече от добре. Бяха прихванали с тиксо за прозореца четирите статуи на Синовете на Хор¹ и бяха нарисували върху стъклото йероглифи, за да противодействат на проклятията и на алармената система на обикновените простосмъртни.

Когато ние със Сейди се приземихме до тях, те явно провеждаха важен разговор. Джаз държеше Уолт за ръ-

¹ Група от четири божества, свързани с погребалните практики на древните египтяни. – Б. ред.

ците. Това ме изненада, но изненада още повече Сейди и тя изписка като настъпена мишка.

/Да, да, точно така изписка. Нали бях там./

Защо толкова се е вкиснала ли? Веднага след Нова година, когато ние със Сейди използвахме амулета *djed*, за да привлечем в щабквартирата деца с магически способности, първи се отзоваха Джаз и Уолт. Обучавах се с нас от месец и три седмици, по-дълго, отколкото другите, затова ги бяхме опознали доста добре.

Джаз беше водачка на викачите от Нашвил. Името ѝ бе съкратено от „Джазмин“, но не я наричайте никога така, освен ако не искате да се превърнете в храст. Беше красива и руса, както са красиви и руси водачките на викачите. Определено не беше мой тип, но нямаше как да не я харесвам, защото се държеше мило с всички и винаги беше готова да се притече на помощ. Имаше дарба да лекува с магии, затова беше безценна точно тази вечер, в случай че нещо се обърка, а при нас със Сейди в деветдесет и девет на сто от случаите нещо се объркваше.

Тази вечер беше покрила косата си с черна кърпа. Носеше на рамо магьосническа чанта, върху която беше изрисуван символът на богинята лъвица Сехмет.

Когато със Сейди скочихме при тях, Джаз тъкмо казваше на Уолт:

– Все ще измислим нещо.

Уолт изглеждаше смутен.

Беше... хм, как ли да го опиша?

/Не, благодаря, Сейди. Няма да го описвам като голям сладур. Изчакай си реда./

И той като мен беше на четиринайсет години, но беше толкова висок, че преспокойно можеше да играе централен нападател в училищния отбор. Имаше и такова тело-

сложение: беше снажен и мускулист, а ходилата му бяха огромни. Беше с кожа като кафе, малко по-тъмна от моята, и беше подстриган късо, така че косата му приличаше на сянка около главата. Въпреки студа носеше само черна тениска без ръкави и къс спортен клин – едва ли облекло като за магьосници, – но никой не спореше с Уолт. От децата, които обучавахме, той пристигна пръв – чак от Сиатъл, – и беше роден *си*, майстор на талисмани. На врата си носеше няколко златни верижки с вълшебни амулети – негова изработка.

Бях почти сигурен, че Сейди ревнува от Джаз и харесва Уолт, въпреки че самата тя няма да си го признае за нищо на света: от няколко месеца ми надуваше главата за друго момче – по-точно бог, – по когото си беше паднала.

/Добре, Сейди. Засега няма да говоря за това. Но ми прави впечатление, че не го отричаш./

Когато прекъснахме разговора им, Уолт пусна доста бързо ръцете на Джаз и се отдръпна. Сейди погледна първо единия, после и другия – опитваше се да разбере какво става.

Уолт се прокашля.

– Прозорецът е готов.

– Браво на вас. – Сейди погледна другото момиче. – Какво искаше да кажеш с това „Все ще измислим нещо“?

Джаз замърда устни като риба на сухо. Вместо нея отговори Уолт:

– Говорехме си за Книгата на Ра. Че все ще измислим какво означава.

– Да! – подкрепи го Джаз. – Книгата на Ра.

Усетих, че лъжат, но реших, че и да си падат един по

друг, изобщо не ми влиза в работата. Нямахме време за драми.

– Добре тогава – исках да приключим с разпита, преди Сейди да е поискала по-убедително обяснение. – Започваме със забавленията.

Прозорецът се отвори лесно. Никакви вълшебни взривове. Никакви аларми. Въздъхнах от облекчение и влязох в крилото с египетската колекция – питах се дали въпреки всичко няма да се справим.

Египетските експонати пробудиха какви ли не спомени. До миналата година почти през цялото време обикалях света заедно с татко, който ходеше от музей на музей, за да чете лекции за Древен Египет. Това беше още преди да разбере, че е магьосник – преди той да пусне на свобода цяла гмеж богове и животът ни да се усложни.

Сега не можех да гледам древноегипетски произведения на изкуството и да не се чувствам лично свързан. Потреперих, докато минавахме покрай една статуя на Хор, бога с глава на сокол, който миналата Коледа се беше вселил в тялото ми. Стигнахме при един саркофаг и си спомних как в Британския музей богът на злато Сет бе затворил като в тъмница баща ми в един позлатен ковчег. Накъдето и да се обърнех, имаше изображения на Озирис и си спомних как татко се бе принесъл в жертва, за да го приеме в себе си. В този момент баща ми се намираще в Дуат и беше цар на подземния свят. Дори не мога да ви опиша колко странно се чувства едно момче, когато минава покрай петхилядолетно изображение на египетски бог със синя кожа и си мисли: „Я, татко!“.

Всички реликви приличаха на предмети, които семейството държи за спомен: вълшебна пръчка точно като

пръчката на Сейди, рисунка със змиите леопарди, които веднъж ни нападнаха, страница от Книгата на мъртвите с изобразени на нея зли духове, които сме срещали лично. Имаше и *shabti* – вълшебни фигурки, от които се очакваше да оживеят, ако ги повикаш. Преди няколко месеца хлътнах по едно момиче, казваше се Зия Рашид, и се разбра, че е *shabti*.

Достатъчно трудно е, когато се влюбваш за първи път. Но когато момичето, в което си влюбен, се превърне пред очите в купчина глинени парчета – тогава разбираш какво точно значи изразът „да ти разбият сърцето“.

Прекосихме първата зала с голям стенопис – зодиак в египетски стил – върху тавана. Вече чувах сватбарите, бяха в голямата бална зала вдясно по коридора. Сградата се огласяше от музика и смях.

Във втората египетска зала спряхме пред каменен фриз с размерите на гаражна врата. Върху камъка беше изсечено чудовище, което газе хора.

– Това грифон ли е? – попита Джаз.

Аз кимнах.

– Да, египетската му разновидност.

Звярът беше с тяло на лъв и глава на сокол, но крилата му не бяха като на грифоните, които сте виждали по картинките. Не бяха и като на птица, а дълги, хоризонтални и настръхнали като обърнати нагоре метални четки. Помислих си, че ако чудовището изобщо знае как да лети с тези неща, те сигурно се движат като крилата на пеперуда. Навремето фризьт е бил оцветен – различих по кожата на ужасната твар люспици червена и златиста боя, но и неочетен, грифонът приличаше зловещо на жив. Сякаш ме следеше с мънистените си очи.

– Грифоните са създадени да пазят – казах аз, бях си

спомнил какво ми е казал веднъж баща ми. – Стояли са на страж пред съкровища и така нататък.

– Жестоко – възкликна Сейди. – Искаш да кажеш, че са нападали например... ох, *крадци*, проникнали в музеи, за да отмъкнат някой експонат?

– Това си е най-обикновен фриз – напомних аз.

Но се съмнявам на някого да му олекна. Египетските магии се свеждаха точно до това: да превръщат думи и картинки в твари от плът и кръв.

– Ето там – посочи Уолт към другия край на помещението. – Това е, нали?

Заобиколихме грифона с широка дъга и отидохме при една статуя в средата на залата.

Богът се извисяваше на около два и половина метра. Беше изсечен от черен камък и облечен както всички в Древен Египет: гол до кръста, а надолу с препаска и сандали. Беше с лице на овен и рога, които отчасти се бяха счупили през столетията. На главата му имаше корона като фризби: слънчев диск с преплетени змии по него. Пред него стоеше много по-малка фигура на човек. Богът държеше ръцете си над главата на дребосъка, сякаш го благославяше.

Сейди присви очи, за да прочете надписите с йероглифи. Откакто в нея се беше вселила богинята на магията Изида, сестра ми проявяваше невероятни способности в разчитането на йероглифи.

– КНМ – изрече тя. – Сигурно се произнася „Хнум“. Римува се с „*кабуум*“².

– Да – съгласих се аз. – Трябва ни точно тази статуя. Хор ми обясни, че статуята пази тайната как да намерим

² В оригиналния текст „ка-воот“ – вероятно героинята има предвид едно от множеството значения на думата – в комиксите звукоподражание, представящо звука от взрив. – Б. ред.

Книгата на Ра.

За съжаление Хор не беше дал никакви подробности. Вече бяхме открили статуята, а аз нямах представа по какъв начин ще ни помогне тя. Огледах йероглифите с надеждата да ме насочат.

– Кой е този, дребният, отпред? – попита Уолт. – Дете ли е?

Джаз щракна с пръсти.

– Не, сетих се. Хнум е правел върху грънчарското си колело хора. Обзалагам се, че и тук се занимава точно с това: лепи от глина човек.

Погледна ме – да потвърдя. Честно казано, бях забравил тази история. Уж ние със Сейди бяхме учителите, а Джаз често запомняше повече подробности от мен.

– Да, точно така – рекох. – Човек от глина.

Сейди погледна свъсена овчата глава на Хнум.

– Малко прилича на зверчето от едно старо анимационно филмче... как се казваше, май Булуинкъл. Може да е бог на лосовете.

– Не е никакъв бог на никакви лосове – възразих аз.

– Но щом търсим Книгата на Ра, а Ра е бог на Слънцето, защо ни е лос? – учуди се тя.

Сейди понякога е дразнеща. Споменава ли съм ви?

– Хнум е едно от проявленията на бога на Слънцето – поясних аз. – Ра се явява по три различни начина. Сутрин е Хепри, богът скарабей, през деня е Ра, а по залез слънце, когато се спуска в подземния свят, е Хнум, богът с глава на овен.

– Лесно е да се объркаш – отбеляза Джаз.

– Всъщност не – възрази Сейди. – Картър също има различни проявления. Сутрин е като зомби, следобед е като охлюв, а...

– Млъквай, Сейди – спрях я аз.

Уолт се почеса по брадичката.

– Мисля, че Сейди е права. Това тук е лос.

– *Благодаря* – натърти тя.

Той ѝ се усмихна от немай-къде, но пак изглеждаше угрижен, разтревожен от нещо. Забелязах, че Джаз го наблюдава притеснено, и се запитах за какво ли са си говорили преди да се появим.

– Стига с този лос – рекох. – Трябва да пренесем статуята в Бруклинската къща. В нея има някаква следа...

– Но как ще я открием? – попита Уолт. – И още не си ни обяснил защо на всяка цена трябва да открием Книгата на Ра.

Поколебах се. Още не бяхме казали много неща на учениците си. Дори Уолт и Джаз, например, не знаеха, че не е изключено след пет дни да настъпи краят на света. Такива работи могат да отклонят вниманието от обучението.

– Ще ви обясня, след като се приберем – обещах аз. – А сега дайте да измислим как да пренесем статуята.

Джаз склучи вежди.

– Според мен няма да ми влезе в чантата.

– О, намерила за какво да се притеснява – подметна Сейди. – Вижте, ще направим на статуята магия за левитация. После ще измислим нещо, което да отклони вниманието на онези в балната зала...

– Я чакай. – Уолт се наведе и огледа по-малката фигура. Дребосъкът се усмихваше, сякаш е страшно забавно да си направен от глина. – С амулет е. Скарабей.

– Разпространен символ – напомних аз.

– Да... – Уолт докосна с пръсти колекцията си от амулети. – Но скарабейт олицетворява прераждането на Ра,

нали така? А статуята изобразява как Хнум създава нов живот. Може би не ни трябва цялата. И онова, което ще ни насочи...

– Охо! – възкликна Сейди и извади вълшебната пръчка. – Страхотно.

Тъкмо щях да кажа: „Недей, Сейди“, но беше, разбира се, безполезно. Сестра ми не ме слуша никога.

Тя почука с пръчката по амулета на дребосъка. Ръцете на Хнум засияха. Главата на по-малката фигура се разтвори на четири места като ракетен силов и от нея се показва пожълтял свитък папирус.

– *Voilà*³ – възкликна гордо Сейди.

Пъхна пръчката в раницата си и грабна свитъка точно когато креснах:

– Може да е капан!

Както казах, сестра ми никога не слуша.

Веднага щом тя издърпа свитъка от статуята, цялата зала се разтресе. По стъклените витрини се появиха пукнатини.

Сейди изписка, защото свитъкът в ръката ѝ лумна. Пламъците явно не подпалиха папируса и не нараниха сестра ми, но когато тя се опита да тръсне ръка, за да ги махне, към най-близката витрина се стрелна призрачен бял огън, а после плисна из помещението, сякаш струя подпален бензин. Пламъците докоснаха прозорците и върху стъклата блеснаха бели йероглифи, които, изглежда, задействаха цял тон аларми и проклетия. После призрачният огън се загъна по големия фриз при входа на залата. Каменната плоча се разтресе силно. Не виждах изображението, изсечено от другата страна, затова пък чух дрезгав писък, все едно врецеше наистина голям и

³ Тук „готово“ (фр.). – Б. пр.

наистина разгневен папагал.

Уолг извади от раницата си жезъла. Сейди размаха подпаления свитък, сякаш той се беше залепил за ръката ѝ.

– Махни го това нещо! Нямам никаква вина, ама никаква!

– *Ут...* – Джаз извади вълшебната си пръчка. – Какъв беше този звук?

Сърцето ми се сви.

– Май Сейди току-що намери с какво да отклони вниманието – заявих.